

Răsfoind revistele

Universitatea ca formă de viață

La cel de-al doilea număr al său, „Viața studentescă”...

ceretorii umaniști interesați de progresul tuturor disciplinelor intelectuale.

Despre modernism, iarși

Dacă „Viața studentescă” își caută de abia un profil...

G. Munteanu pornește de la afirmarea justă că „dezbaterea literară din acest an (1956 n.)...

G. Munteanu caută, apoi, să definească teoretic acel curent literar care s-a răsit în jurul revistei „Steaua”.

G. Munteanu vede în literatura noastră realismul-socialist...

umanismul a fost consecvent anti-modernist, el a rezolvat raportul dintre tradiție și inovație...

Creдем că o discuție pe marginea acestui articol ar fi deosebit de interesantă...

Și promițând o recenzie, două observații. În primul rând, în articolul amintit vorbindu-se de prelucrarea tradițiilor literare universale...

Și întem de acord cu G. Munteanu că califică drept dogmatică teza după care literatura din țara noastră...

D. F. Din viața Uniunii Scriitorilor

Secția de poezie a Uniunii Scriitorilor din R.P.R. anunță pe membrii săi...

Aniversarea pascală din 1907

Pregătiri editoriale

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la izbucnirea răscoalei țărănești...

Va mai apărea, cu același prilej, piesa socială în patru acte „Lupii” de I. C. Visarion...

E.S.P.L.A. pregătește cea de a treia ediție a romanului „Zorii roșii” de V. Em. Galan...

BREVIIAR

OTILIA CAZIMIR: „Întuieric”

Desfid pe cititorul (de literatură bună, firește) care, luând în mână o carte beletristică...

Relațiile cu eroii povestirilor au o semnificație ceva mai adâncă decît simplele raporturi profesionale...

„Arsinica”

MIRCEA ZACIU: „Începutul sfîrșitului”

Citiți „Începutul sfîrșitului” de Mircea Zăciu (ESPLA — colecția „Luceafărul”)...

„Arsinica”

1945. Cu acest procedeu s-a obținut un fotomontaj și nimic mai mult.

Cititorii foarte exigenți cu critica ar dori desigur să fie analizate personajele și întâmplările sau — fie analizate analizele din „Începutul sfîrșitului”...

Și tot căutînd ceva care să semene cît de cît a literatură, am găsit în „Începutul sfîrșitului”...

„Arsinica”

CITIȚI ȘI RĂSPINDIȚI

Publicațiile Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

GAZETA LITERARĂ VIAȚA ROMINEASCĂ TINARUL SCRITOR STEAUA IAȘUL LITERAR UTUNK IGAZ-SZO SCRISUL BANĂȚEAN NEUE LITERATUR

Abonamentele se primesc la toate Oficiile poștale din țară prin factorii poștali...

TRAIAN COȘOVEI: „Farmecul genezei”

Cronica literară

A coperte de zăpezi, pămînturile își schimbă înfățișarea. Peste peisajul cunoscut se așează un altul...

din natura Deltei pe care o cină, tovarăș cu pescarii, părăsă la catastrofele și la sărbătorile lor...

Coșovei reconstituie istoria unei naturi și a unui grup social ca într-un fel de autobiografie colectivă...

„Farmecul genezei” este o carte care are în vedere o problemă deosebit de actuală...

turalaje: noul e puternic prin certitudinea mersului înainte pe care îl-o dau transformările într-un peisaj geografic și psihologic încă înrădăcinat în trecut.

Sau și mai bine, citiți „Marinarii pe Dunăre”. E povestea unei nemulțumiri pe care o au marinarii din cauza unei întîzieri birocratice...

Prin Coșovei, captezi impresia că ești neam îndepărtat de oamenii Deltei. Trăiești cu ei tragedia ieșirii în largul mării a crapilor...

lășind să ne putrezească marfa dobindită cu truda chinuitoare a multora și închizînd într-însa ultimă nădejde.

„Farmecul genezei” este o carte care are în vedere o problemă deosebit de actuală...

„Farmecul genezei” este o carte care are în vedere o problemă deosebit de actuală...

CURIER literar

- Au apărut în Editura de stat pentru literatură și artă: „FRĂȚII JDERI” de Mihail Sadoveanu...

- Vom citi în curînd: „PAGINI DIN TRECUT” vol. I — în literatură, vol. II — în filozofie...

„PROVERBE” ilustrate de Perahim

„S-a sculat cu noaptea-n cap”

sele pline de umor, de intuiție exactă a formelor de sugestie... „Ilustrează” Perahim. Cine nu sezișează această nu pricepe nici mobilul ar-

Intenția de a afirma genului metaforic (și totodată satiric) popular apare evidentă. Ea nu este mai puțin evidentă în gravura „S-a sculat cu noaptea-n cap” (alături de „Plinge risul de-astă vară”, una din cele mai reușite din expoziție), dar care aici e exploatată pentru o valență diferită de aceea inițială a proverbului. A te „scula cu noaptea-n cap” presupune o localizare temporală, înseamnă a te scula devreme Perahim a preferat să sublinieze nu ideea matinalității actului, ci condiția psihică ve-l Inso-

Valori estetice ale artei lui Perahim în foarte mult de idee, de ingeniozitate rezolvării ei în imagine și, firește, de personalitate stilului său. În gravură, stilul acesta se traduce prin expresia lapidară, foarte concentrată, a imaginii (puternic pusă în valoare prin folosirea abilității elementare de contrast), imagine de o surprinzătoare concizie a desenului și laconism al li-

Am jinit să amintesc de aceste epoci din creația lui Perahim, pentru că luarea lor în considerare luminează mai deplina înțelegere a recentelor sale expoziții din Sala Maghera. Excepționul unei perioade (de altfel chiar a celeia inconsecvente) când vizuina ar-

O altă caracteristică a artei lui Perahim este limbajul ei metaforic. Metafora aceasta e intelectuală, într-un anumit sens — nepoetizant — literară, adică operează printr-o substituție comparativă de noțiuni, de idei, nu de simple valori senzoriale, de atribute concrete. Ea este în același timp hiperbolică, hiperbola atingând adesea pragul absurdului în virtutea unor considerente intenționale deja arătate. Uzind de asemenea procedee (imprumutate de la suprarealism, dar având la bază o concepție și finalitate cu totul deosebite), este firesc ca deforma-

Am jinit să amintesc de aceste epoci din creația lui Perahim, pentru că luarea lor în considerare luminează mai deplina înțelegere a recentelor sale expoziții din Sala Maghera. Excepționul unei perioade (de altfel chiar a celeia inconsecvente) când vizuina ar-

CUM AM DEVENIT SCRITOR

Spuneam că m-am născut și că am crescut între cărți. Spațiul și timpul nu mi-l îngăduie aici incursiuni memo-

Spuneam că m-am născut și că am crescut între cărți. Spațiul și timpul nu mi-l îngăduie aici incursiuni memo-

Spuneam că m-am născut și că am crescut între cărți. Spațiul și timpul nu mi-l îngăduie aici incursiuni memo-

Linie sumbră

Noaptea yankei ucelii se ridică încet din nisipul întinelor plaje ale Mării Galbene — Cranii fosforescente — și stelele ard în orbite, Și umbrele lungi se mișcă pe valeri ca șerpii.

Glasiul lor suferă: de ce ne-ați trimis, De ce ne-ați trimis în țara liniștită albă, În țara de Răsărit unde semănăm moartea, Semănăm moartea, semănăm moartea.

Am fost tineri, înalți și blonzi și frumoși Și cîntam — și credeam că moartea e ca somnul când ești obosit. E ca o casă de lemn care poale să fie sau să nu fie singură, E ca bătrînul Missouri care trece mereu și totuși rămîne același.

„Dar cuvintele lor aierează pe valeri Și nu e nimenia, nimeni și e mult înalt, mult pin-n ziuă — Numai Paacificul doarme cu fața spre stele, Legându-și urechile goi și visînd.

Drum în cîmpuri galbene

Galbene cîmpuri, nimburi de lumină Și-noldeana munții trec în zarg — Se-apeacă-n drumul meu puștii arbori, Flori se aprind, se sting, tremurătoare.

Cineva risipește pe dealuri Cîntec vechi. Printre ierburii, ca fum? Șoaptele se strecoară, liniștite, Celei iubite să-i apină drumul.

Dar nu se văd decît orezării Și berze care-n miază-zi coboară — Fața s-a dus ca lumina, ca umbra, Fata s-a dus în pădurile toamnei Și nu știu de se-nvoare pin-n seară.

A. E. Baconsky Dintr-un ciclu în pregătire

CRONICA DRAMATICĂ TAKE, IANKE și CADÎR de Victor Ion Popa

(STUDIO-TEATRUL MUNICIPAL)

Comedia lui Victor Ion Popa este un „Manasse” convertit la suris, în care Zelig Șor a preluat, cu vervă sa cunoscută, rolul dramatic prim. Faptele se învârtesc evident, conflictele iau însă drumuri diferite. Victor Ion Popa a scris o deliciosă glumă în trei acte în care tonul semnificativ o întregă poziție față de problema națională. Take și Ianke, prieteni de-o viață, treagă, nu acceptă — un timp — dragostea dintre copiii lor. În fond, comedia continuă seria pieselor mari și mici, închinată de autorul lui „Veleșim și Veler Doamne” oam-

siuni asupra lui Take și Ianke, spre a-l împiedica să comită „nelegiuirea” căsătoriei celor doi tineri. Este semnificativ că aceste presiuni pornesc și ele de la înțelegerea subrezenției oricăror argumente de ordin moral sau conștientional. De aceea emisarul matinalității dar, vehement, ultimatumul cu caracter economic. El nu amenință cu urgia lui dumnezeu, ci — mai aproape de realități — anunță un posibil boicot al prăvăliilor celor doi negustori. Totuși, dincolo de pericolul acestei blocaje economice, cu mai multă eficacitate operează asupra nerezolvării părinții al îndrăgostiților spaima necunoscutului în care pășesc, a grozăviilor ce însoțesc săvârșirea unui lucru care „nu se face” și nu s-a făcut niciodată. Take și Ianke sînt puși astfel în situația temerară a unor exploratori, nesiguri de consistența pămintului virgin pe care trebuie să pășesc. Necunoscutitatea zdrobirii legilor necrisse ale unei societăți im-

ture, — e cîine”. Pentru eroii săi, simpli și buni, Victor Ion Popa își rezervă întreaga simpatie, urmîndu-i cu entuziasmul parcursului unor zone pure, în care actul devine — subit — proaspăt și inviolabil. Dragostea lui Ianke pentru fiica sa capătă în piesă semnificația realizării unei existențe, a cristalizării purității morale a acestui om mărunț. Exclamînd: „un ovrî bătrîn și urît ca mine are așa o fată frumoasă”, Ianke celebrăză clipa magică a destinului său pămintesc, întîlnind în frumusețea și candoarea Anel confirmarea dreptului său la frumusețe și fericire.

Dezbaterea problemei naționale nu capătă în povestea celor trei negustori mărunți, ampolose și își refuză contactul cu orice soi de complicații. Viziunea optimistă a scriitorului este însă cuceritoare, iar aluzia vovodălescă a conflictului înlătură pretențiile de substanțialitate. Aci, ca și în „Mușcata din fereastră” sau —

pletrite în superstiții și prejudecăți, covîrșește, în conflictul piesei, semnificația perceptorilor relașoare cu infringerea cărora eroii săi tragicomic s-r împacă deșigur, fără mari convulsivni suferiteși.

Filozofia senină, dar la drept vorbind, destul de simplistă a comediei lui Victor Ion Popa împarte omeni-rea în două mari categorii, nivelind cu ușurință caracterele și simplificînd lucrurile cu un blind suris. Autorul se încrunță cînd pomenește de ticăloșii împuru, însărcinîndu-l pe Ianke să-i califice drept inapini pentru cineștea de a apariție unei națiuni, căci „așa un om, cu așa o inimă, nu-i nici ovrî, nici creștin, nici

jele fiind satisfăcute și convențiile sociale trase pe sfârșit cu puerilă viclenie. În „Take Ianke și Cadîr”, moartea tragică ar stîrni stupoare și dezolare. Cei trei prieteni din ulița prăfuită a Birladului au îngropat, fără poșcă, vechile lor rezerve și prejudecăți. În numele fericirii omului, el au renunțat de bună voie la tot ceea ce-i poate desprăși. Cu seninătate și bună dispoziție, au coborît vechile lor firme și au atîrnat a singură peste toate cele trei dughe. Take, Ianke și Cadîr s-au asociat, așteptînd cu siguranța rentierului dividendele fericirii lor neumbrite de vreun nează.

A trecut un sîrț de vecac peste piesa lui Victor Ion Popa. Dar replele el mai stîrșene hazul. La Teatrul Municipal s-a realizat, cu această comedie, un spectacol viu, amuzant și inteligent. Ne-am temut de o viziune rezgizorală care ar strica armonia piesei, osîndînd-o la gravitate și imprimîndu-i sensuri suplimentare. Acest pericol fiind evitat, regia (N. Al. Toscani) s-ar fi cuvenit să dea spectacolului un ritm mai alert, o spiritenalea mai susținută. Spectacolul a beneficiat din plin de excelența interpretare a lui Jules Cazaban, în rolul lui Ianke. Actorul a creat un Ianke în continuă frîmțirare, mucleit fără ostentație și emotiv fără dis-cresle, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra acestui personaj. Măturiturii lui Cadîr, dominată de tristețea unei vieți ratate, au fost spuse cu o monotonie inexplicabilă. Carol Kron a interpretat cu vervă gravitatea ridicolă a „cerealiș-tului” Ilic. Nu se poate spune că tinerii actori: Graziella Albini (Ana) și Octavian Cotescu (Ionel) nu dovedesc însușiri certe pentru scenă. Dar île că îndrumarea a fost însoțită de că rolurile nu le-au fost bine repartizate, izbîndînd să ocotească cu abilități de-a dreptul crobotoase limita dintre expansivitate și șarja necrotată. Este adevărat că textul piesei oferă personajului un surplus de culoare de care celelalte roluri nu se bucură, dar meritul cel mai de seamă al interpretului săi locmal în simplitatea sa extremă. Trebuie remarcat că violența mișcărilor a însoțit, de cele mai multe ori, în chip fericit tumultul sufletec al eroului. Ștefan Ciobotărașu a refuzat cu stăruință să lasă din carapacea aparent morocănoasă a tacturii lui Take și să facă foarte bine. Ion Mania a găsit abia în scena vicleniei lui Cadîr accentul viu, interesant, care au atras atenția publicului asupra

Revista „Literatura sovietică“

„Literatura sovietică“ este singura revistă literară...

emoționalitate probleme personale...

de probleme sociale acute. Apărută recent...

Sarcina principală a revistei constă în a publica...

Se pregătesc pentru tipar unele capitole din romanele...

Emigrarea a căpătat un caracter de masă...

Articol scris pentru „Gazeta literară“

Ionel Bruno Iasenki, a cărui moarte tragică...

Reporajul lui Leonid Volinski, „Saple zile“...

În nr. 2 al revistei, Boris Ioganson, artist al...

În nr. 2 vor apărea și însemnările unui ghid...

Vladislav Minaev, Redactor-șef adjunct al revistei „Literatura sovietică“

CEVA DESPRE IRLANDA

În veacul care s-a scurs între 1841 și 1941, populația...

suficiența armată din 1916. Intelectualii irlandezi...

Domnul De Valera, care participase la războiul civil...

Deși această constituție se referă la întreaga Irlandă...

Programul susținut de toate partidele politice prevede...

Peadar O'Donnell

Despre o artă a timpului nostru: filmul

Despre cinematografia franceză, despre scenarii și alte probleme...

artistică. Dar am impresia că încep să se repete...

are o situație dintre cele mai fericite. E la începutul...

AGENDA internațională

Editura de stat pentru literatură din Moscova...

Editura Larousse din Franța publică „Pământul, planeta noastră“...

Francis Carco a primit „Marele Premiu al Orașului Paris“...

Cronicarul-robot

De cîtu timp VIAȚA ROMINEASCĂ experimentează un cronicar-robot...

folosile rar, la intervale mari de timp, dau uneori impresia...

batul. Robotului, pesemne, i s-o fi ars urea lampă.

Tot „Sine qua non“ sau despre răspunderea gazetarului

MOTTO: „Noroc doar că cineștiul nostru nu așteaptă îndrumarea cronicarilor pentru a merge înainte“

De la o vreme, în deosebi înainte de apariția numărului 12 al revistei...

tas în sîrșit punctul pe l. Ce-i lipsește filmului românesc...

Augustin

Fiecare muritor, încă din fragedă pruncie, poartă cu el o cantitate...

Z. N. Pop inedit

Se pare însă că el (ul) sînt mai puțin limpezite noțiunile cu care operează...

ale, cunoștințele noastre despre creația lui Al. Davila...

Augustin

Ranetti: „N-am fost mehengehtaze, însă nici prea toată“

Pină la urmă, criticul cel mai valabil este publicul...

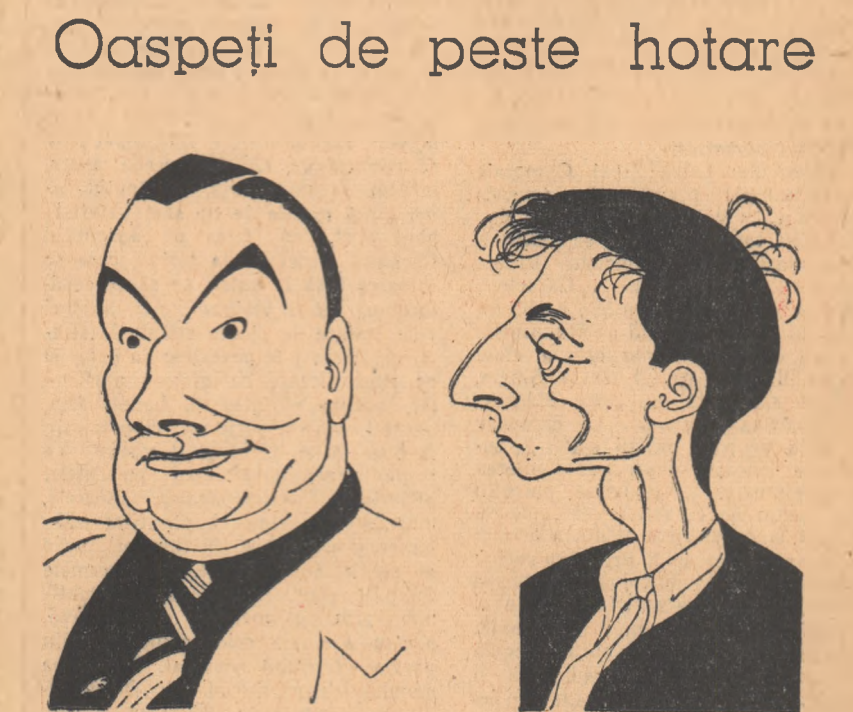
Augustin

Ranetti: „Nevasta, copilul, scroaia cu purcel“

Ziarele anunță că la 10 ianuarie 1957 a încetat din viață...

Augustin

Redactor-șef: Zaharia Stancu. Colegiul redacțional: Mihai Beniuc...

LOUIS DAQUIN regizon, (Franța) ANTOINE TUDALL poet și scenarist (Franța)

Desene de ROSS